

man jo altid gøre det senere. Naar man skulde gøre det, skulde det jo være, fordi det var paatrængende nødvendigt, men jeg vil tillade mig at paavise, at det er det ikke. Jeg tror nemlig, at man i Virkeligheden uden nogen Forandring af Straffeloven i det praktiske Liv kan naa, hvad Kommissionen i saa Henseende har attraaet. Jeg fortalte før, hvorledes det gaar, naar Indstillingerne indkomme om, at Børn maa fritages for Straf mod, at der træffes visse særlige Foranstaltninger. Jeg sagde, at det var noget, som ikke skete sjælden, men at det dog naturligvis nærmest hørte til Undtagelserne. Men man kunde jo forandre Praksis, saaledes at dette blev Hovedreglen. Der vilde ikke være noget til Hinder for, at Justitsministeren administrativt instruerede Underøvrigheder og Overøvrigheder om, at hver Gang der foretages Forhør med Hensyn til Forbrydelser, begaaede af et Barn mellem 10 og 15 Aar, skulde det tages under Overvejelse, om det ikke i Virkeligheden vilde være det heldigste ikke at straffe Barnet, men gøre en Indstilling til Ministeriet, og hvor Øvrigheden blev instrueret i saa Henseende, vilde den selvfølgelig gøre det, og saa vilde man opnaa, hvad man vil. Man vilde beholde, hvad jeg i og for sig tror kunde have sin Betydning, Straffen hængende over Hovedet, fordi der er Børn, der kunde forbyrde sig saa groft, at de bør straffes, navnlig i Gentagelsestilfælde, og man vilde paa den anden Side dog i det enkelte Tilfælde kunne undgaa Straffen. Jeg tror, at man i Virkeligheden paa denne Maade vilde kunne opnaa ikke saa lidt. Det har allerede paa de Omraader, hvor denne Praksis følges, vist sig at være meget heldbringende. Der haves ingen Statistik om det store Antal Tilfælde, hvor Børnene anbringes i private Hjem, det er nemlig ikke Justitsministeriet, som sørger derfor, men det er vedkommende Amt og vedkommende Underøvrighed, der gør det og de kunne jo ogsaa bedst gøre det og finde de bedste Hjem; men jeg har ingen Grund til at betvivle, at det i Virkeligheden viser sig at være heldbringende. Men ogsaa for de Børns Vedkommende, som blive anbragte paa de Opdragelsesanstalter, der særlig interessere Justitsministeriet, Landerupgaard og Flakkebjerg, viser denne Foranstaltning sig at være saare heldbringende og egnet til at redde en stor Mængde Børn. Jeg har spurgt Justitiarius i Kriminal- og Politiretten, som er Formand for Landerupgaards Bestyrelse, om man havde nogen Statistik over Resultaterne af Anstaltens Virksomhed, og han

har saa efter anstillet Undersøgelse skriftlig meddelt mig, at man for et Par Aar siden — jeg tror det var i Anledning af Anstaltens 25 Aars Jubilæum, jeg er ikke vis derpaa, men det var i alt Fald i en særlig Anledning — havde optaget en Statistik over de Børn, som vare udgaaede derfra, en Statistik, som omfattede omtrent 1,000 Børn, og det viste sig, at af disse 1,000 Børn havde 84 pCt. ikke senere gjort sig skyldige i nogen Lovovertrædelse, hvoraf man sluttede, at de vare reddede for Samfundet; 11 pCt. havde gjort sig skyldige een Gang senere i strafbare Handlinger og vare blevne straffede, men efter hvad man vidste, havde de ikke oftere forset sig, og der turde være Haab om Redning for dem; 5 pCt. maatte anses som tabte. Dette vidner om, at Justitsministeriet her har et Fortrin frem for Kultusministeriet. Vi have i Virkeligheden Institutioner, som virke godt; hvad det gælder om, er, at de blive benyttede i større Omfang. Men jeg maa rigtignok sige, at skal dette ske, maa jeg ogsaa have et Par Lovbestemmelser. Det hænder ret ofte, at man ikke naar at fritage Børnene for Straf paa Grund af Forældrenes og Værgernes Uforstand eller Kommunernes Knebenhed. Man mener i Justitsministeriet, at disse Tilfælde ikke ere ret mange, men jeg ved af praktisk Erfaring som Amtmand, at de ikke ere saa ganske faa. Sagen er, at der er adskillige Indstillinger i saa Henseende, som ikke naa til Justitsministeriet, fordi Politimester, Undersøgelsesdommer og Amt gøre den Erfaring, at Forældrene paa enhver Maade nægte at opgive deres Rettigheder. Vanskeligheden kommer ikke frem i de Tilfælde, at de blot skulle have en Advarsel og Afstraffelse i Hjemmet, det gaar man altid ind paa, men den kommer frem, naar Børnene skulle anbringes i et Plejehjem eller paa en Opdragelsesanstalt. Forældrene maa nemlig give deres Samtykke til, at de anbringes der, og ikke alene dette, men de maa frafalde deres Myndighed, saa at de ikke senere kunne stille Forlangende om at faa Børnene igen. Undertiden sker det, at Sagen kommer til Justitsministeriet, uden at man har forvisset sig om, at Forældrene ere gaaede ind paa dette Vilkaar; men naar de saa blive spurgt, nægte de i Reglen deres Samtykke. Jeg har i Øjeblikket et meget kritisk Tilfælde til Aførelse. Det drejer sig om et Barn, som er kommet paa Afveje, og som det gælder om at fritage for Straf, men som har en meget ufornuftig Moder, der endelig vil